

(c)

Mireia Calafell Obiol

{ POÈTICA }

És perquè et sento de lluny
que te'm confons sota els llençols,
a l'hora del cafè amb la tassa blanca,
els llavis al fons, el fum a les mans
i te m'escoles entre els dits, balles les comes,
busques el sol, parles de mi,
calles la nit en l'etern esdevenir.

És perquè ets trasbals i urgència,
suor a l'esquena, plecs a la pell,
una tarda de pluja amb ritmes al balcó,
pàgina en blanc d'alè desvergonyit
que vulnera cadències i traça l'atzar,
o vers ultratjat a l'encavalcament
que fa del desig de la dona que sóc
tot i no res: la solitud d'una venjança.

És perquè em desvesteixes tota
i em fas ferida oberta, abisme,
subversió en el gest de tinta
que prova d'aferrar-se enllà dels límits,
naufregi entre les lletres, punts suspensius,
carícia a contrapèl, pols delirant,
conversa en l'abraçada, silenci accentuat,
mots emboirats que evoquen melangies
de qui se sap paraula al bell llindar de tu
just quan demanes amb l'exigència del calfred
que escrigui l'últim vers.